

Carl P. Jensen: En forhøjelse af termins-udbetalingerne i det omfang, det fremgår af det forslag, der er fremsat af venstre og de konservative, vil som omtalt af den højt-ærede økonomiminister berøre omkring 150 000 familier ikke alene i de sociale boligselskaber, men også i det private, støttede byggeri, som vel nok tegner sig for omkring $\frac{1}{3}$ af de nævnte 150 000 lejligheder.

Forslagsstillerne har som nævnt skønnet, at denne forhøjelse skulle indbringe omkring 30 mill. kr. om året. Det betyder en gennemsnitlig lejeforhøjelse på ca. 200 kr. pr. lejlighed; det kan variere fra 10 kr. om måneden — oven i den forhøjelse, der blev gennemført i 1957 — for så vidt angår byggeriet fra før 1950, medens der i det nyere byggeri kan blive tale om en lejeforhøjelse på omkring 25 kr. pr. måned — en meget følelig forhøjelse. Man må ikke her glemme, at adskillige boligselskaber allerede på anden måde har gennemført lejeforhøjelser, bl. a. af driftsmæssige grunde, og derfor vil en folketingsbeslutning, hvorefter man giver boligministeren pålæg om at gennemføre en yderligere forhøjelse, betyde en alvorlig belastning for lejerne, ikke mindst i en tid, hvor vi mangler den boligreserve, der kunne stille lejerne frit med hensyn til at søge en anden lejlighed i påkommende tilfælde. Det vil sige, at lejerne ikke har andet at gøre end at betale, hvad der bliver krævet.

Mit parti vil derfor ikke kunne medvirke til gennemførelse af dette forslag.

Jeg kommer så til det forslag til folketingsbeslutning, der er fremsat af det ærede medlem hr. Alfred Jensen m. fl. Det kan jo være meget rart at vide, at man en gang imellem siger noget i det høje ting, som andre ærede medlemmer kan huske, og som måske har gjort et vist indtryk; det må jo have været tilfældet med det, jeg sagde den 13. januar, idet det blev citeret af det ærede medlem, da han fremsatte sit forslag til folketingsbeslutning om frigivelse af 10 000 lejligheder af de almennyttige boligselskabers planlagte byggeri. Jeg vedstår naturligvis, hvad jeg sagde dengang både vedrørende byggelovens formålsparagraf og dens bemyndigelsesparagraf og vedrørende lovens forudsatte målsætning, som jeg i øvrigt håber må komme i for-

grunden i de drøftelser, regeringen fører i disse dage. Men med det kendskab, som det ærede medlem hr. Alfred Jensen burde have til den praktiske side af sagen, nemlig byggeriets kapacitet, må det ærede medlem kunne indse, at konsekvensen af dette forslag ville blive, at der opstod problemer af en sådan rækkevidde, at det simpelt hen ikke lod sig gøre at gennemføre det — og lad dette også være mit svar til det ærede medlem hr. Aksel Larsen.

Der har gennem adskillige år ikke været igangsat et så stort antal lejligheder af de almennyttige boligselskaber, som her er tale om, selv om antallet af fuldførte lejligheder i et enkelt år har været mere end 10 000; heraf har dog en betydelig del været fuldførelse af tidligere års igangsatte arbejder. Medens det private, ustøttede byggeri i 1939 udgjorde mere end 75 pct. af det samlede boligbyggeri, har dette byggeri i årene efter besættelsen været betydeligt lavere. I bemærkningerne til lovforslaget om boligbyggeri, som blev fremsat den 9. oktober 1958, fandtes en oversigt, hvorefter det private byggeri i årene fra 1954 til og med 1958 for hvert af disse år udgjorde 7,3, 8,3, 9,5, 7,3 og 12,5 pct., medens det almennyttige byggeri i de samme år udgjorde 37, 48, 44, 48 og 50 pct., og dette svarer i faktisk antal fuldførte lejligheder for det støttede byggeri, det sociale byggeri, til henholdsvis 7 249, 9 662, 7 291, 11 255 og 8 900 lejligheder. Resten fordeler sig på stat, kommune og privat byggeri med offentlig støtte.

Man vil af disse tal kunne se, at hvis vi ville følge det foreliggende forslag og sætte 10 000 lejligheder i gang oven i det byggeri, der allerede er i gang, både det kommunale, private og almennyttige byggeri, ville der, hvis det det i det hele taget lod sig gøre at sætte så meget byggeri i gang, ikke kunne skaffes arbejdskraft til parcelhusbyggeri, skoler, hospitaler og andet civilt offentligt byggeri. Dertil kommer, at man slet ikke kunne tilgodese industriens krav, og det ville i sig selv lægge hindringer i vejen for nye arbejdspladser, produktion og beskæftigelse, og selv om man ikke kan leve uden at bo, så kan man heller ikke leve af at bo. Jeg har derfor sjældent set et mindre gennemtænkt forslag end det, vi her har for os.